

Vypravěno

dne 5. 12. 2013

PŘÍLOHA Ministerstva vnitra

Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP00Z0035

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0059n

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 9. 12. 2013
podpis: Ing. M. Pecina 10. 12. 2013

V Praze dne 26. 11. 2013

Č.j.: MV-104492-5/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [redacted] Bělorusko (dále jen „žadatel“), zastoupen [redacted], advokátem, advokátní kancelář [redacted] (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 28.5.2013, čj. VS-325/53/2-2004, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž byly zahrnuty jeho nezletilé děti [redacted] Bělorusko a [redacted] – Bělorusko (dále jen „nezletilé děti“), všichni státní občané Běloruska, všichni trvale bytem B [redacted], a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Společnou žádost o udělení státního občanství České republiky, do které žadatel zahrnul nezletilé děti (dále jen „žádost“), byla žadatelem podána dne 17.5.2012 u Úřadu městské části Praha 13. Správní řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zahájeno dnem 26.7.2012. Žadatel a jeho nezletilé děti jsou státními občany Běloruska. Žadateli a nezletilým dětem byl na území České republiky udělen azyl. Žadatel je ženatý. Souhlas matky nezletilých dětí se změnou státního občanství byl doložen.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje

podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nezletilé děti splňují podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a vzhledem ke svému věku neprokazují splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství. Žadatel a nezletilé děti s přiznaným postavením uprchlíka (azylanta) nepředkládají doklad o pozbytí dosavadního státního občanství, splňují tak podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, nezletilé děti ji splňují. Žadatel neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Bylo zjištěno, že žadatel v období od července 2006 do ledna 2007, jako osoba samostatně výdělečně činná, řádně neodváděl pojistné na veřejné zdravotní pojištění, čímž mu vznikl dluh v maximální výši 9 799 Kč. Ministerstvo vnitra mu splnění této podmínky neprominulo. Z hlediska principu jednotného občanství v rodině a s ohledem na skutečnost, že žádný z rodičů není českým státním občanem, dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že není nezbytné udělit české státní občanství nezletilým dětem, které žadatel zahrnul do žádosti. Na základě těchto skutečností Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28.5.2013, čj. VS-325/53/2-2004 podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. V rozkladu uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávných skutkových závěrech a na nesprávném právním posouzení věci a při rozhodování byly Ministerstvem vnitra překročeny meze správního uvážení. Namítá, že Ministerstvo vnitra dospělo k nesprávnému závěru, že žadateli vznikl v roce 2006 nedoplatek na veřejném zdravotním pojištění v maximální výši 9 799 Kč. Žadatel uvedl, že Ministerstvo vnitra za měsíce červenec 2006 až leden 2007, kdy byl žadatel v prodlení pouze s jednou platbou (zálohou), a to za měsíc červen 2006 ve výši 1 115 Kč, tuto platbu za období, kdy byl v prodlení, nesprávně sčítalo. Žadatel namítá, že k pochybení došlo pouze jednorázově, šlo o neúmyslné opomenutí a uplynula doba delší než šest let od tohoto skutku. Následně měl žadatel přeplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Uvedl, že v důsledku této skutečnosti došlo ze strany Ministerstva vnitra k nesprávnému zjištění skutečného stavu věci a nesprávnému právnímu posouzení, kdy Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nespĺnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek čj. 2 As 31/2005 – 78 zabývající se otázkou proporcionality při posuzování splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky a zásadou přiměřenosti a rozsudek čj. 5 As 51/2007 – 105. V rozkladu dále žadatel vznesl námitku, že Ministerstvo vnitra překročilo meze správního uvážení, že napadené rozhodnutí není dostatečným způsobem odůvodněno, nejsou uvedeny úvahy, kterými se Ministerstvo vnitra při

vydání napadeného rozhodnutí řídilo, a to zejména ve vztahu k nezletilým dětem. V té souvislosti žadatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek čj. 6 A 25/2002 – 59, v části týkající se správního uvážení a jeho omezení zákazem libovůle správního orgánu, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně.

Požádal ministra vnitra o změnu napadeného rozhodnutí tak, aby jeho žádosti v plném rozsahu vyhověl.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 1.10.2012 byl žadatel v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informován o zahájení správního řízení o žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byl poučen o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédl do spisu a vyjádřil se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhl jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno a žadatel byl vyzván, aby předložil listiny, které byly v tomto usnesení označeny, aby tak Ministerstvo vnitra získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byl předvolán na jednání na Ministerstvo vnitra. Žadatel byl upozorněn na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pokud se nedostaví k jednání na Ministerstvo vnitra a nepředloží požadované listiny.

Ministr vnitra meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí na základě předložených listin, jež jsou součástí spisu, a konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti žadatele, do které byly zahrnuty nezletilé děti. Na základě provedených důkazů je v něm konstatováno, že nezletilé děti splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky, které vzhledem ke svému věku splňovat mají. To však neznamená, že se u rodičů a nezletilých dětí ve společném řízení neposuzují shromážděné důkazy v širších, zejména rodinných souvislostech, a proto v případě nezletilých dětí byl, jak je v napadeném rozhodnutí na straně 6 jednoznačně konstatováno, vzat do úvahy princip jednotného státního občanství v rodině za předpokladu, že matka nezletilých dětí o udělení státního občanství nepožádala. Ministerstvo vnitra se tak

při svém postupu důsledně drželo zásady legitimního očekávání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, t.j., aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.

K námitce týkající se nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštními právními předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění ministr vnitra konstatuje, že na straně 3 v posledním odstavci a na straně 4 v prvním odstavci napadeného rozhodnutí je jednoznačně vymezen skutkový stav vzniku a evidence dluhu na pojistném na veřejném zdravotním pojištění včetně vyměřeného penále. Pokud na straně 5 napadeného rozhodnutí došlo nedopatřením k uvedení nesprávné výše vzniklého dluhu na tomto pojistném, nelze v tom spatřovat důvod pro změnu hodnocení splnění či nesplnění dotčené podmínky a konstatovat tak její splnění ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, popřípadě její splnění prominout ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

K námitce žadatele týkající se nutnosti aplikace ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ministr vnitra uvádí, že se Ministerstvo vnitra při svém rozhodování přidržel názoru Ústavního soudu z usnesení sp.zn. IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, jak uvedeno níže.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné

právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele a jeho nezletilých dětí na území České republiky nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoli kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi osobou žádající o státní občanství České republiky a Českou republikou. Proto musí existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných

92

práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jejího pobytu na území České republiky a její komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství tato osoba splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

